

Горошинський чогось з гірким усьміхом дивився за панотцем і за єго доньками. Та не довго. Він скоро кинувся з молодими паробками гасити огонь. Не багато се допомгло, коновками лляти воду з недалекого потоку, але иньшого способу не було. Село не мало своїх прирядів до гашення огню. Аж по годині здогадався хтось в дворі прислати малу сикавку і кілька зелізнних гаків, котрими порозтягано догоряючі бальки і погашено дубові стіни, котрим огонь не легко міг дати раду. Ціле урядженє в середині церкви згоріло.

Коли з дому надійшов знов о. Левіцкий, то на місци старої сьвятині серед кріслатих лип застав уже тільки велику почорнілу скриню зі стін, а в ній і коло неї повно бальків, угля, диму і чаду пожарища.

.

Довго стояв він мовчки на пожарищі і отирав нишком сльози. Відтак псвагом вийшов на улицу і з похиленою головою пустився в село, придивити ся спустошеню. Адже з того бідного села він мав дальше жити; він хотів бачити, як за велике ціле нещастє...

Перший, кого стрітив, то був дідич Заборовский, мужчина на зріст високий, кремезний і рум'яний. Він їхав верхом. Левіцкий гнівав ся з ним від остатних виборів посла до